

Comentariul poeziei Moartea caprioarei scrisa de Nicolae Labis - a patra parte

Tatal simbolizeaza varsta maturitatii, copilul etapa inocentei; cel dintai determina si limiteaza prin influenta sa comportamentul celui de-al doilea obligandu-l sa participe la ceea ce fiul considera a fi un sacrilegiu.

Poezia devine balada iar tensiunea dramatica se adanceste in urmatorul moment al discursului poetic. Confesiunea lirica staruie in accente de mit si legenda

"Ca pe-un altar ard ferigi cu flacari vinetii,
Si stelele uimite clipira intre ele.

Vai, cum as vrea sa nu mai vii, sa nu mai vii.

Frumoasa jertfa a padurii mele!"

Trairile afective ale copilului sunt amplificate de manifestarile elementelor universale: ferigile ard "cu flacari vinetii", "ca pe-un altar". Comparatia anterioara este menita sa "umanizeze" natura, sa sugereze corespondenta intre starea sufleteasca a copilului si ciudata ei impresionabilitate sugerata de personificarea: "Si stelele uimite clipira printre ele"; iar interjectia, repetitia si metafora din versurile urmatoare accentueaza antiteza intre dorinta ti realitate. Legatura sufleteasca intre copil si animalul care va cadea jertfa declanseaza o explozie de sentimente, care deschid calea de accedea spre ireal, spre lumea de mit si legenda:

"Mi se parea ca retraiesc un mit

Cu fata prefacuta-n caprioara".

Dar aceasta accedea este anticipata de o drama a cunoasterii, a constiintei generata de comunicarea cu natura

"Sticlea in ochii umezi ceva nelamurit. Stiam ca va muri si c-o s-o doara". Descrierea caprioarei este plina de gratie: "De sus, lumina palida, lunara, Cerna pe blana-i calda flori stinse de cires". Epitetele: lumina "palida, lunara", blana "calda", flori "stinse", metafora "flori stinse de cires" concura la frumusetea imaginii.

Punctul culminant il constituie moartea caprioarei. Scena mortii este magistral recreata printr-o aliteratie de superioara plasticitate:

"Isi ridicase capul, il clatina spre stele.

Il pravalii apoi, starnind pe apa

Fugare roiuri negre de margele"

Detaliile semnificative din lumea realului se convertesc in simboluri: "O pasare albastra zvacnise dintre ramuri Si viata caprioarei spre zarile tarzii Zburase lin, cu tipat, ca pasarile toamna Cand lasa cuiburi sure si pustii".

Versurile citate se constituie intr-o metafora dezvoltata, concretizand moartea

Deznodamantul este o adevarata inclestare dramatica intre sentimentul de durere si vinovatie a copilului si legea sprai vietii, a luptei pentru existenta. Trairea interioara si gesturile copilului sunt in contrast cu atitudinea tatalui. Are revelatia trecerii intr-o lume matura supusa necesitatii:

"Impleticit m-am dus si i-am inchis

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Ochii umbrosi, trist strajuiti de coarne,
Si-am tresarit tacut si alb cand tata
Mi-a suierat cu bucurie: -Avem carne!"

In planul modalitatii artistice, epitetele adjectivale si adverbiale: "impleticit", "umbrosi", "trist", precum si repetarea vocalei u sugereaza tristetea si subliniaza gestul de ritual uman; verbul "am tresarit" si epitetele-adverbe: "tacut si alb", "cu bucurie" marcheaza trecerea spre un alt taram psihologic.